Μια Κουβέντα με τον… Μπιν Λάντεν

Νίκος Κουφόπουλος

Την μια Κυριακή, μια… κουβέντα στη Βαβυλωνία.
Την άλλη έμμετρα σχόλια… σοβαρά και αστεία.

Μια Κουβέντα με τον… Μπιν Λάντεν
(Δημοσιεύτηκε τον Νοέμβριο του 2008 στην έντυπη Βαβυλώνια)

Η συνέντευξη πάρθηκε όταν υπουργός Δημόσιας Τάξης στην Ελλάδα ήταν ο γάτος, ο Πολύδωρας. Καταλαβαίνετε έτσι; Μετά από πιέσεις των Αμερικανών προς τη διεύθυνση της Βαβυλωνίας (απ' όσα έμαθα, ασχολήθηκε ο ίδιος ο Μπους προσωπικά) η συνέντευξη παρέμεινε σε κάποιο συρτάρι. Μάλιστα δημόσια, σε μια συγκέντρωση στο Nosotros, το είχα καταγγείλει. Τώρα με την νίκη του συντρόφου Ομπάμα, ο οποίος σας πληροφορώ ότι είναι παλιός αναρχικός, ψιλομπαχαλάκιας κτλ, η συνέντευξη επιτέλους μπήκε. Από τότε έχουν αλλάξει βέβαια πολλά… Φυσικά μην περιμένετε να σας αποκαλύψω πώς, πού, πότε κλπ. Υπάρχει και το δημοσιογραφικό απόρρητο. Πάντως η συνέντευξη πάρθηκε με όλους τους κανόνες, όπως θα δείτε, της δημοσιογραφικής δεοντολογίας (μην γελάτε).

Ένα βράδυ βροχερό, λοιπόν, με οδήγησαν δεκαπέντε σωματοφύλακες σε κάποιο βουνό. Εκεί, αφού μου έδεσαν τα μάτια και τα λοιπά και
τα λοιπά, με οδήγησαν στο κρησφύγετο του Μπιν Λάντεν. Ας μην φλυαρώ όμως. Σας παραθέτω τα όσα ελέχθησαν, τα οποία και είναι στη διάθεση του κάθε δύσπιστου, χωρίς καμία παρέμβαση, ακόμα και όταν υπάρχουν μερικές λέξεις ή και φράσεις που σε ένα καθώς πρέπει έντυπο σαν τη Βαβυλωνία, δεν θα έπρεπε να μπουν. Υπάρχει η κασέτα στα γραφεία της Βαβυλωνίας.

Μ.Λ.: Νίκο…
Νίκος: Μπιν…

Μ.Λ: Αγορίνα μου, πού είσαι; Μου έλειψες.
Νίκος: Και εσύ μου έλειψες. Αν και εγώ μαθαίνω για σένα. Πάλι σε φασαρίες έχεις μπλέξει.
Μ.Λ.: Βλακείες. Ξέρεις εδώ πάνω στα βουνά του Αφγανιστάν όλη την ημέρα, κάποια στιγμή τα… παίζεις. Καθόμαστε με τα φιλαράκια και όλο και σκαρώνουμε κανένα κόλπο, πιο πολύ για να σπάμε την ανία μας. Εντάξει, πίνουμε και τίποτα. Μας φέρνουνε εδώ τα παιδιά ωραία πράγματα, παραγωγής, ντόπια, αλλά, όσο να είναι, θέλεις και τίποτα άλλο για να περνάει η μέρα. Τώρα
τελευταία την έχουμε δει με τους Αμερικάνους. Όλο πλάκες τους κάνουμε. Θα είδες αυτό με τους διδύμους πύργους…
Νίκος: Ποιο λες; Δεν θυμάμαι.
Μ.Λ.: Καλά είσαι βλάκας; Εδώ ρε συ έγινε χαμός σε όλο τον κόσμο και εσύ δεν πήρες χαμπάρι τίποτα;
Νίκος: Μπιν, εδώ και αρκετό καιρό είμαι κλεισμένος μέσα και διαβάζω για το πανεπιστήμιο και δεν είχα χρόνο καθόλου. Τέλος πάντων, τι γίνεται τώρα; Σε κυνηγάνε όλες οι αστυνομίες και οι στρατοί του κόσμου. Δεν σε βλέπω να καθαρίζεις.
Μ.Λ.: Σιγά τα λάχανα. Εδώ ρε συ ο δικός σας, πώς το είπανε να δεις, Παλαιός Κώστας κάπως έτσι νομίζω, δεκαέξι χρόνια στην Ελλάδα, μια μικρή χώρα, και δεν μπορούσανε να τον πιάσουνε και θα βρούνε εμένα εδώ που είμαι, πάνω στα βουνά;
Νίκος: Καλά, πώς τους την κοπανάς κάθε φορά, μου λες;
Μ.Λ.: Κοίτα, εντάξει θα σου πω, αλλά μεταξύ μας έτσι;
Νίκος: Άσε, παράτα το. Αν νομίζεις ότι…

Μ.Λ.: Έλα μωρέ, σε πειράζω. Λοιπόν, άκου να δεις. Όταν σπούδαζα στην Αμερική είχα γνωρίσει και κάναμε και παρεούλα καλή μάλιστα με τον Κόπερφιλντ. Ξέρεις μωρέ, τον Ντέιβιντ, αυτόν που κάνει τα μαγικά και εξαφανίζει διάφορα. Το άγαλμα της Ελευθερίας και τέτοια. Λοιπόν ο Ντέιβιντ είναι φιλαράκι καλό, μου έχει δείξει κάτι κολπάκια και όταν μας την πέφτουνε οι Αμε-
ρικάνοι, εξαφανιζόμαστε μπροστά στα μάτια τους και κάθονται και κοιτάνε σαν μαλάκες. Δεν καταλαβαίνουνε από που τους ήρθε. Να ήσουνα από μια μεριά να τους βλέπεις, να κατουρηθείς

στο γέλιο.
Νίκος: Εντάξει. Και πού θα πάει αυτή η ιστορία; Αυτήν την κακομοίρα την μάνα σου δεν την σκέφτεσαι λίγο; (Μη γελάτε, ο Μπιν είχε πάντα ιδιαίτερη σχέση με τη μάνα του). Μια ζωή θα κρύβεσαι; Κάποια στιγμή θα γίνει η στραβή και θα σε πιάσουνε. Λοιπόν, κοίτα να δεις πως μπορεί να γίνει να παραδοθείς. θέλεις
να κανονίσω τίποτα με τον δικό μας, τον υπουργό δημοσίας τάξης; Αυτός πρέπει να είναι γάτος, μέσα σε όλα. Αφού βγήκε και είπε στην Ελλάδα, στον «Παλαιός Κώστας» που λες και εσύ, όχι σε αυτόν τον ίδιο αλλά στον άλλον, τον αδερφό του, να παραδοθεί και τώρα το παιδί το σκέφτεται σοβαρά. Γιατί ο τύπος έχει πειθώ. Μιλάει και κάτι περίεργα ελληνικά που σε μπερδεύει.
Λες, είναι για ίδρυμα το άτομο ή σοβαρά μιλάει; Αλλά, τέλος πάντων, άμα γουστάρεις μπορώ να το κανονίσω.
Μ.Λ.: Άστο, θα σου πω άμα βαρεθώ. Προς το παρόν εντάξει είμαι.
Νίκος: Εντάξει, εσύ ξέρεις καλύτερα. θέλω τώρα να σου κάνω μια δυο πολιτικές ερωτήσεις γιατί…

Μ.Λ.: Άραξε δικέ μου. Αν θέλεις τέτοια, να φωνάξω τα παιδιά που τα ξέρουνε. Εγώ με αυτά δεν ανακατεύομαι καθόλου. Αφού και όταν μιλάω, άλλοι μου τα γράφουνε. Δεν έχεις δει ρε συ που μιλάω κάπως κομπιαστά, επειδή πολλές φορές και εγώ δεν καταλαβαίνω τι λέω και οι μαλάκες οι Αμερικανοί λένε ότι είμαι άρρωστος. Και το καταλαβαίνουνε, λένε, αυτό από τον τρόπο ομιλίας μου. Ε ρε πλάκες. Αλλά γουστάρω όταν βγαίνει καμιά φορά ο Μπους και μιλάει για μένα. Το λυπάμαι το άτομο. Εν τω μεταξύ, βγαίνει και λέει κάτι χριστιανικές μαλακίες και μετά
σκόπιμα βγαίνω και λέω κι εγώ για τον Μωάμεθ, ότι και καλά θα σας γαμήσουμε εσάς τους χριστιανούς και τέτοια, και μιλάμε βγάζει σπυριά. Εμένα, εν τω μεταξύ, στα αρχίδια μου και ο Χριστός και ο Μωάμεθ. Εγώ είμαι βουδιστής. Νιρβάνα και έτσι χα, χα…
Νίκος: Μπιν, πρέπει να την κάνω. Χάρηκα που τα είπαμε, αλλά

πρέπει να φύγω γιατί ακούω μπουμπουνητά. Θα πιάσει πάλι καμιά βροχή και δεν πήρα και ομπρέλα. Λοιπόν, άντε γεια και να προσεχείς.
Μ.Λ.: Περίμενε. Θέλω να μου πεις εκείνο το τραγουδάκι που έφτιαξες για το φιλαράκι μου. Κατάλαβες ποιον λέω. Αυτόν που τους είχε κάνει επίσης άνω κάτω τους αμερικανούς παλιά. Τον Μπίλυ ρε συ…
Νίκος: Εντάξει. Θα στην κάνω τη χάρη. Αλλά μετά πρέπει να φύγω. Φέρε μια κιθάρα…

Έφεραν μια ακουστική Gibson. Μοντέλο του 1970. Φοβερή κιθάρα. Άρχισα να παίζω. Σε μια άλλη συνάντησή μας, μου τη χάρισε ο Μπίν. Ήταν γενναιόδωρος, άρχοντας. Την έχω ακόμα…

Η ιστορια του Μπιλυ δε Κιντ

Πριν χρονια παρα πολλα,
καπου στα χιλια οχτακοσια πενηντα εννια,
απο ιρλανδων στο Μπρουκλιν γενια,
σε μια φτωχικη γειτονια,
που βρωμικα παιζαν παιδια,
γεννηθηκε ο Μπιλυ δε Κιντ.
Οι φιλοι του αρχισαν να τον φωναζουν Έιτριμ.

Λιγα χρονια μετα, τα ειρωνικά σχόλια ενός σιδερά,
αποδείχθηκαν για τον εγωισμό του πολύ βαριά.
Όταν εκείνος τον πέταξε στο χώμα με μια σπρωξιά,
ο Μπίλι χωρίς καν να το σκεφθει καλα,
τον άφησε στον τόπο με μια πιστολια.
Ηταν ο πρωτος που σκοτωσε ο Μπιλυ δε Κιντ,
Οι φιλοι του τον ελεγαν παντα Έιτριμ.

Πως ηταν νομιμη αμυνα ολοι το ηξεραν καλα.
Ομως ποιος γυρναει των σεριφηδων τα μυαλα.
Στης φυλακης τον εκλεισαν τα κελια.
Ηταν μονο δεκατεσαρων χρονων. Καποιοι λενε δεκαεφτα.
Καποιοι αλλοι ομως , αλλιως τα λενε ολα αυτα.
Ο μυθος αρχισε να δημιουγειται γυρω απο τον Μπιλυ δε Κιντ,

που ολοι οι φιλοι του, τον ελεγαν πλεον Έιτριμ.

Το εσκασε γρηγορα και εμαθε καλα,
στο Μεξικο αλογα να καβαλαει γρηγορα και δυνατα.
Ορθιος πανω στη σελα κρατιεται γερα.
Το πιστολι πιο γρηγορα απο ολους τραβα.
Το δαχτυλο του ενα με τη σκανδαλη ειχε γινει πια.
Ο αλητης της Νεας Υορκης, εγινε ο καουμπου Μπιλυ δε Κιντ,
Που οι φιλοι του, τον ελεγαν παντα Έιτριμ.

Ενα βραδυ σε ενα μπαρ, ηταν αργα,
μπηκε ενας αγριος Μεξικανος και ειπε σε ολους μια βρισια.
Σκυλας γιους τους ειπε, το ακουσαν ολοι καλα.
Το ακουσαν και του Μπιλυ και τα δυο αφτια.
Του εριξε αμεσως μια σφαιρα στην κοιλια.
Κανεις δεν τολμησε ποτε να βρισει τον Μπιλυ δε Κιντ,
που οι φιλοι του, τον ελεγαν Έιτριμ.

Τοτε καποιος του εφερε ενα μεγαλο σουγια,
να κανει πανω στο οπλο, του ειπε, μια νεα χαρακια.
Ειπε οχι, ο τυπος δεν αξιζε δεκαρα καμια.
Δεν ηθελε ειπε να τη θυμαται αυτη τη βραδια.
Σωπασαν ολοι. Τον νεκρο εσυραν σε μια γωνια.
Κερναγε ολο το μπαρ ως το πρωι ο Μπιλυ δε Κιντ,
που ολο το βραδυ ολοι, τον ελεγαν Έιτριμ.

Πότε πότε οι κιθαρες του τραβουσαν τα μυαλα.
Καποιοι ειπαν τον ειδαν στου Μεξικου τα μπορντελα να γυρνα.
Καποιοι αλλοι λενε πως οργια οργανωνε συχνα,
και πως κρατουσαν μερονυχτα τεσσερα. Ισως και πιο πολλα.
Στο τελος πληρωνε το λογαριασμο με μια πιστολια.
Δεν ξερω, αυτα μου ειπαν, αυτα σας λεω για τον Μπιλυ δε Κιντ,
Παντως οι φιλοι του, τον ελεγαν Έιτριμ.

Ο σεριφης Γκαρετ, φιλος του ηταν παλια.
Στην ιδια συμμορια ηταν μαζι χρονια πολλα.
Μια ησυχη νυχτα, μια ολοφωτη απ’ το φεγγαρι βραδια,
ο Γκαρετ κουνιοταν βαριεστημενα σε μια πολυθρονα παλια.

Καβαλαρη μοναχικο ειδε να ερχεται απο το βαθος μακρια.
Γνωρισε αμεσως τον παλιο του φιλο Μπιλυ δε Κιντ.
Καποτε και αυτος τον ελεγε πολλες φορες Έιτριμ.

Ο Μπιλυ τον ειχε δει πρωτος αυτος καλα.
Ηξερε ότι προδωσε, και πηγε στου νομου την πλευρα.
Αρνιοταν να τα πιστεψει όμως όλα αυτά.
Μια περηφανεια τον κραταγε παντα ψηλα.
Μια τρυφεροτητα για οσα εζησαν μαζι παλια.
Ο Γκαρετ, ηταν ο πιο καλος φιλος του Μπιλυ δε Κιντ.
Τον ελεγε σχεδον παντα Έιτριμ.

Πιστολια ειχε μαζι του ο Μπιλυ, δυο. Και ηταν καλα.
Μπορουσε αυτος τον Γκαρετ να σκοτωσει από μακρια.
Ενιωσε όμως ότι θα σκοτωνε και μια αγρια χαρα,
που ειχαν φτιαξει μαζι σαν παρανομοι χρονια πολλα.
Δεν ηθελε να του την χαρισει. Το τιμημα όμως το ηξερε καλα
Δεν το σκεφτηκε στιγμη. Η αποφαση ηταν βαθεια.
Αυτος ηταν ο Μπιλυ δε Κιντ. Οι φιλοι τον ελεγαν Έιτριμ.

Ο Γκαρετ τραβηξε το πιστολι του και σημαδεψε αργα.
Την ησυχια της νυχτας ταραξε μια πιστολια.
Ουρλιαξε νικημενος. Ειδε τον φιλο του να πεφτει στη γη βαρια.
Το αλογο του εφυγε τρομαγμενο μακρια.
Το χωριο καταλαβε και εκλεισε τις πορτες καλα.
Ολοι ηξεραν πως μες στις σκονες νεκρος ηταν ο Μπιλυ δε Κιντ,
Οι φιλοι του, τον ελεγαν Έιτριμ.

Την αλλη μερα οταν ο ηλιος ανεβηκε ψηλα,
πηγαν και τον αφοπλισαν. Να νιωθουν σιγουρια.
Μερες το σωμα του κοιτονταν στης εκκλησιας τα σκαλια.
Ερχονταν με αλογα και αμαξες να τον δουν, απο μιλια μακρια.
Τον εθαψαν μεσα σε πανηγυρια και χαρα.
Για αυτους ηταν μονο ο Μπιλυ δε Κιντ.
Ποτε κανενας δεν τον ειπε Έιτριμ.

Είχε βουρκώσει…

Μ.Λ.: Δεν αράζεις μωρέ, να μείνεις εδώ απόψε; Θα περάσουμε

καλά.
Νίκος: Μπιν, μην επιμένεις φίλε, δεν γίνεται, πρέπει να φύγω. Κάποια άλλη φορά.
Μ.Λ.: Καλά, όλο έτσι λες και όλο εξαφανίζεσαι. Άντε να πας στο καλό. Χαιρετισμούς στα παιδιά.

Έφυγα και πραγματικά μετά από λίγο έπιασε μια μπόρα και έβρεχε ο θεός με το θεό. Μου άρεσε όμως η βροχή. Το χώμα άρχιζε να μυρίζει και μετά από λίγο, ένα ουράνιο τόξο φάνηκε στον ουρανό και η βροχή σταμάτησε. Τα πουλιά βγήκαν πάλι στα δέντρα και τα ζώα έτρεξαν ανέμελα στα καταπράσινα λιβάδια για να βοσκήσουν. Αυθόρμητα ένα τραγούδι ήρθε στα χείλη μου. Ένα δημοτικό τραγούδι: Μωρή κοντούλα λεμονιά, με τα πολλά λεμόνια. Αθάνατη Ελλάδα. Χα, χα… όπου και να πάω με πληγώνεις. Χα χα χα…
Τι γράφω ρε το άτομο;

Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…